

2006. május 16., kedd

A BIZOTTSÁG
JAVASLATA

A PARLAMENT
MÓDOSÍTÁSAI

Módosítás: 12

3f. cikk (új)

3f. cikk

A megállapodás 10. cikkében előírt vegyes bizottság ülésein és eljárásaiban megfigyelői minőségben részt vehet az Európai Parlament egy képviselője, valamint a halászati ágazat képviselői, akik tevékenységét a megállapodás szabályozza.

Módosítás: 13

3g. cikk (új)

3g. cikk

A Bizottság tájékoztatja az Európai Parlamentet a megállapodás – beleértve a jegyzőkönyv, az adatlapok és a függelékek – tartalmának módosítására irányuló bármely kezdeményezéséről.

P6_TA(2006)0202

A közösségi jog alkalmazásának nyomon követése (2003, 2004)

Az Európai Parlament állásfoglalása a közösségi jog alkalmazásának nyomon követéséről szóló 21. és 22. éves bizottsági jelentésről (2003 és 2004) (2005/2150(INI))

Az Európai Parlament,

- tekintettel a Bizottság 21. és 22. éves jelentésére (COM(2004)0839 és COM(2005)0570),
- tekintettel a Bizottság személyzeti munkadokumentumaira (SEC(2004)1638 és (SEC(2005)1446 és 1447),
- tekintettel eljárási szabályzata 45. cikkére és 112. cikkének (2) bekezdésére,
- tekintettel a Jogi Bizottság jelentésére és a Petíciós Bizottság véleményére (A6-0089/2006);

- A. mivel a Bizottság éves jelentései az irányelvek tagállamok által történő átültetésének helyzetéről szólnak a jogszabályok alkalmazásának hatékony nyomon követése érdekében; mivel a 21. jelentés szerint 2003. december 31-én 3 927, a Szerződés megsértése miatti ügy volt folyamatban, ideértve 1 855 olyan ügyet, amelyek tekintetében az eljárást már megindították, 999 olyan ügyet, amelyek tekintetében indokolással ellátott véleményt adtak ki, 411 a Bíróság elé terjesztett ügyet és összesen csak 69 olyan ügyet (amelyek közül 40 a környezeti ágazatot érinti), amelyek tekintetében megindították a 228. cikk szerinti eljárást,
- B. mivel a közösségi jog alkalmazásának megfelelő nyomon követése nem csupán a jogszabályátültetés mennyiségi elemzéséből áll, hanem az átültetés minőségének és a közösségi jog tényleges alkalmazása során elfogadott gyakorlatok értékeléséből is,

2006. május 16., kedd

- C. mivel a közösségi jogszabályok megfelelő és gyors végrehajtása a „jogalkotás minőségi javításának” szerves és lényeges része; mivel az egyértelmű és megfelelően szövegezett jogszabályok a közösségi jog EU-szerte történő megfelelő alkalmazásának lényeges előfeltételei; mivel a jogszabályok minősége nem mindig kielégítő és a tagállamokra vonatkozó kötelezettségek nem minden esetben egyértelműek, hiszen a jogszabályok gyakran bonyolult politikai kompromisszumok eredményei,
- D. mivel a Bizottság a felhasznált eszközöket kiigazíthatja feladata hatékony elvégzése érdekében, és a közösségi jog megfelelőbb alkalmazására irányuló újításokkal élhet,
- E. mivel a Bizottság jelenleg a meglévő eljárások, valamint az azokat gyorsabbá és hatékonyabbá tevő eszközök kiigazításán dolgozik; mivel ez nem elegendő indok arra, hogy ne továbbítsa időben az érintett főigazgatóságokon és a Főtitkárságon a Szerződés megsértésével kapcsolatos ügyekre fordított összes forrásra vonatkozóan kért információkat,
- F. mivel a közösségi jog megsértésére vonatkozó sok panasz azt jelzi, hogy az európai polgárok a közösségi jog alkalmazásában alapvető szerepet játszanak, és hogy az Európai Unió hitelessége szempontjából fontos az aggályaik megfelelő kezelésére való képesség,
- G. mivel a polgárok panaszai nem pusztán szimbolikus jelentőségűek a „polgárok Európájának” kialakításában, hanem költséghatékony és eredményes eszközök a közösségi jog alkalmazásának nyomon követésére,
- H. mivel a hatékony jogi védelem és az egységes alkalmazás és értelmezés a közösségi jog alapvető elemei,
- I. mivel csak 2006 januárjában kapta meg a Bizottság 22. éves jelentését, és mivel a jelentős késedelem miatt e jelentésre csak részleges hivatkozás történik ebben az állásfoglalásban, az elemzés alapvetően a Bizottságnak a közösségi jog 2003-as alkalmazásáról szóló 21. éves jelentésével foglalkozik,
1. meggyőződése, hogy valóban szükség van arra, hogy valamennyi európai intézmény komolyan, láthatóan fontolóra vegye a végrehajtás nyomon követésének kérdését, és annak tudatosabb prioritást biztosítson, különösen figyelembe véve azt, hogy az utóbbi időben nagy hangsúlyt fektettek arra, hogy sürgősen csökkenteni kell a közösségi jogszabályok és jogalkotási kezdeményezések mennyiségét;
 2. ragaszkodik ahhoz, hogy a jogszabályok mennyiségének csökkentése a végrehajtásra fektetett erősebb hangsúllyal ellensúlyozandó; hangsúlyozza, hogy a panaszok költséghatékony és eredményes eszközök a közösségi jog alkalmazásának nyomon követésére, és felszólítja a Bizottságot annak biztosítására, hogy legalább a korábban a jogszabályok szövegezésére és nyomon követésére előirányzott források egy részét a hatályos közösségi jogszabályok eredményes és megfelelő végrehajtására szenteljék az egyes panaszokkal és a Szerződés megsértése miatti ügyekkel foglalkozó részlegekben;
 3. meggyőződése, hogy a parlamenti bizottságoknak is foglalkozniuk kellene a közösségi jogszabályok alkalmazásával, és különösen a felelős előadónak kellene aktívabb szerepet játszania a közösségi jogszabályok tagállami végrehajtásának nyomon követésében, a Környezetvédelmi Közegészségügyi és Élelmiszerbiztonsági Bizottsághoz hasonlóan, amely rendszeresen tart értekezleteket e témában;
 4. tudatában van annak, hogy a komitológia nem tárgya ennek az állásfoglalásnak, és fenntartja, hogy a témával külön állásfoglalásban kell foglalkozni;
 5. hangsúlyozza, hogy az EK-Szerződés 211. cikke intézményi felelősséggel ruházza fel a Bizottságot arra, hogy gondoskodjon a Szerződés rendelkezéseinek és a Szerződés alapján az intézmények által hozott rendelkezéseknek az alkalmazásáról, és hogy az EK-Szerződés 226. cikke felhatalmazza a Bizottságot, hogy fellépjen a tagállamok ellen, ha úgy ítéli meg, hogy azok a Szerződésből eredő kötelezettségeiket nem teljesítették;

2006. május 16., kedd

6. megjegyzi, hogy a Szerződés megsértése miatti eljárással (EK-Szerződés 226. és 228. cikke) kapcsolatos fő probléma annak időtartama (átlagosan 54 hónap telik el a panasz nyilvántartásba vételétől a Bíróság elé terjesztéséig), illetve a 228. cikk korlátozott alkalmazása;
7. kiemeli, hogy a Bizottság évente négy ülést tart a Szerződés megsértése miatti eljárásokkal kapcsolatban, és hogy minden határozatot (az első felszólítástól kezdve, amelynek célja az információszerzés az érintett tagállamtól, egészen a Bírósághoz fordulásról szóló határozatig) a biztosok testülete hoz; természetesen elismeri a Szerződés megsértése miatti eljárásokban a testületi fellépés helyénvalóságát és szükségességét, de a Bizottság belső eljárásainak lerövidítése lehetőségének figyelmes mérlegelését javasolja az eljárás kezdeti szakaszában azzal, hogy a Bizottság valamennyi tagját felhatalmazza arra, hogy hatáskörük keretei között felszólítást küldjenek a tagállamoknak, hasonlóan a közösségi jogot meghatározott időn belül a saját jogrendjükbe át nem ültető tagállamok esetében alkalmazott jelenlegi gyakorlathoz;
8. megjegyzi, hogy a közösségi jog elsőbbségére vonatkozó elv alkalmazásától még mindig vonakodó tagállami bíróságok között elégtelen az együttműködés szintje;
9. üdvözi a „A közösségi jog alkalmazásának jobb nyomon követése” című bizottsági közleményt (COM(2002)0725), amely rendelkezik a célja eléréséhez szükséges különböző intézkedésekről;
10. sajnálatát fejezi ki amiatt, hogy a Bizottság a fent említett közleményekben közzétett néhány kötelezettségvállalásra vonatkozóan nem mutatott be jól felépített, részletes nyomon követési tervet, többek között arra vonatkozóan sem, hogy „a prioritási kritériumok alkalmazását évente értékeli a közösségi jog alkalmazásának nyomon követéséről szóló jelentés megvitása során”;
11. felszólítja a Bizottságot, hogy a fent említett közleményben felsorolt, prioritást élvező kritériumok alkalmazására vonatkozóan végezzen egyedi értékelést, annak felmérésére, hogy valóban szükséges-e ilyen tevékenység és hogy ez nem jár-e annak kockázatával, hogy túlzott mértékben csökkentik a Szerződés megsértése miatti eljárások alkalmazási körét, amelyekre vonatkozóan a Szerződés nem állapít meg hierarchiát; felszólítja a Bizottságot annak értékelésére, hogy a leginkább igénybe vett főigazgatóságok rendelkezésre álló forrásainak egyszerű növelése nem alkalmasabb megoldás-e a nyomon követési panaszokkal kapcsolatos kapacitás bővítésére; hangsúlyozza, hogy jogi szakértőkre van szükség a Bizottság átültetésért felelős részlegeinél annak elemzésére, hogy a jogszabályokat teljes mértékben átültették-e; megjegyzi, hogy az átültetés elemzése során nem lehet kizárólag automatikus megfeleltetési rendszerre támaszkodni;
12. felszólítja a Bizottságot, hogy tájékoztassa a Parlamentet az ilyen értékelések eredményéről; ragaszkodik ahhoz, hogy a prioritások megállapítása nem vezethet a polgárok panaszaira adott válaszok arányának csökkenéséhez, és sürgeti a Bizottságot, hogy konzultáljon a Parlamenttel a prioritási kritériumok esetleges megváltoztatása esetén;
13. kéri a Bizottságot, hogy helyezze a jogállamiság elvét és a polgárok tapasztalatát a pusztán gazdasági kritériumok és értékelések fölé; kéri a Bizottságot, hogy gondosan ellenőrizze a Szerződésben szereplő alapvető szabadságok és általános elvek, továbbá rendeletek és keretirányelvek tiszteletben tartását; felkéri a Bizottságot, hogy a másodlagos jogot használja kritériumként annak megállapításához, hogy megsértették-e az alapvető szabadságokat;
14. kéri a Bizottságot, hogy értékelje újra a tagállamokkal folytatott együttműködést az EK-Szerződés 10. cikke értelmében, mivel a tagállamok többsége nincs felkészülve a közösségi jog végrehajtásának javítására, amint azt a jogalkotás minőségének javításáról szóló 2003. december 16-i intézményközi megállapodásról (*) folytatott tárgyalások is megerősítették, amelyek során a Tanács visszautasított az átültetési és alkalmazási kérdésekre vonatkozó valamennyi kötelezettségvállalást; kinyilvánítja, hogy támogatja e kérdés újratárgyalását a Tanáccsal az intézményközi megállapodás módosítása érdekében;
15. felszólítja a Bizottságot, hogy komolyan vizsgálja felül a tagállamokkal szembeni engedékenységet a Bizottság által kért tájékoztatás benyújtására vonatkozó határidők, a nemzeti végrehajtási intézkedések elfogadása és az azokról szóló értesítések, illetve a közösségi jogszabályok nemzeti, regionális és helyi szinten történő megfelelő alkalmazása tekintetében;

(*) HL C 321., 2003.12.31., 1. o.

2006. május 16., kedd

16. megjegyzi, hogy a tagállamok a végrehajtásra vonatkozóan egyedi struktúrák létrehozása mellett döntöttek; üdvözli a Bizottság arra vonatkozó erőfeszítéseit, hogy az egyes tagállamokban megfelelő koordinációs pontok jöjjenek létre a teljes átültetési és végrehajtási politika fejlesztése és a Szerződés megsértése miatti eljárások bírósági eljárást megelőző szakaszának hatékonysága céljából; javasolja, hogy a tagállamok ne csak technikai rendszereket hozzanak létre, hanem jelöljenek ki a Szerződés megsértésével kapcsolatos politikáért nemzeti szinten felelős politikai szereplő(ke) t is;
17. kiemeli, hogy a szervezési kérdésekre és a kommunikációra helyezett hangsúly nem rejtheti el azt a tényt, hogy számos helytelen alkalmazási eset a jogalkotás rossz minőségéből ered, és a tagállamok azon szándékos erőfeszítéseit tükrözi, hogy politikai, közigazgatási és gazdasági okok miatt aláássák a közösségi jogot; ezzel kapcsolatban megállapítja, hogy a Szerződés megsértése miatti eljárás lezárása érdekében a Bizottság a gyakorlatban egyre inkább beéri a tagállamok késedelmes beavatkozásával is; felkéri a Bizottságot, hogy a Szerződés megsértése miatti következmények felszámolása érdekében kérje a tagállamoktól a megszegett közösségi rendelkezések visszamenőleges hatályú alkalmazását, és tartós mulasztás esetén azonnal alkalmazza az EK-Szerződés 228. cikkét;
18. megállapítja, hogy a SOLVIT-hálózat (Belső Piaci Problémamegoldási Rendszer) – mint kiegészítő nem bírósági mechanizmus – bebizonyította hatékonyságát a belső piacon, mivel lehetővé tette a tagállamok közötti önkéntes együttműködés növelését, de azt is megállapítja, hogy ilyen mechanizmusok nem léphetnek a Szerződés megsértése miatti eljárások helyébe, amelyek célja a tagállamok kötelezése a közösségi jog alkalmazására; felkéri a tagállamokat, hogy nagyobb emberi és pénzügyi forrásokat fordítsanak a SOLVIT-hálózathoz csatlakozó nemzeti kapcsolattartási pontjukra;
19. nagy jelentőséget tulajdonít annak, hogy a jogszabályokat úgy fogalmazzák meg, hogy azok elősegítsék az alkalmazásukat; szintén fontosnak tartja, hogy a polgárok jobban megértsék a közösségi jogszabályokat, és ezért javasolja, hogy minden jogi aktus tartalmazzon nem jogalkotási indokolás formájában egy polgárok számára készült összefoglalót;
20. meggyőződése, hogy – bár fontos időt és erőfeszítéseket szánni a tagállamokkal folytatott párbeszéd kialakítására és a számukra nyújtott támogatás javítására az európai jogszabályok gyors és megfelelő átültetésének elősegítése érdekében – különösen a bővítést követően szigorúbb fegyelemre van szükség a nemzeti átültetés túlzott késedelme és az annak minősége terén állandósult különbségek elkerülése érdekében;
21. úgy véli, hogy minden új irányelvbe módszeresen olyan külön záradékot kellene beilleszteni, amely kötelezi a tagállamokat, hogy készítsenek megfelelési táblázatot, amikor az irányelveket átültetik nemzeti jogukba;
22. megállapítja, hogy 2004-ben az új irányelvek körülbelül 41 %-a rendelkezett a megfelelési táblázat elkészítéséről; úgy véli, hogy az Európai Parlamentnek – társjogalkotói minőségében – támogatnia kellene azokat a javaslatokat, amelyek célja olyan rendelkezések bevezetése az irányelvekbe, amelyek az értesítés céljából a megfelelési táblázat használatára köteleznék a tagállamokat; felhívja a Bizottságot, hogy rendszeresen tegyen számára jelentést e rendelkezések alkalmazásáról;
23. üdvözli a Bizottság egyes főigazgatóságainak – különösen a Környezetvédelmi Főigazgatóságnak – arra vonatkozó erőfeszítéseit, hogy javítsák az érintett irányelvek megfelelési ellenőrzéseit, különösen a bővítést követően; felszólítja a Bizottságot, hogy honlapján tegye közzé a különböző főigazgatóságok által a nemzeti végrehajtási intézkedések közösségi jognak való megfeleléséről kért értékelést;
24. megállapítja, hogy több eljárást is indítottak a megfelelés hiánya miatt, és azok időnként megismétlődnek anélkül, hogy a tagállamokat sikerült volna meggyőzni átültető jogszabályaik módosításáról; hangsúlyozza, hogy ebben az esetben az eljárásban bekövetkezett késedelem súlyos hátránnyal járhat a polgárok számára, mivel nem egyedi esetekről, hanem általános problémáról van szó; arra kéri tehát a Bizottságot, hogy legyen nagyon szigorú azokban az esetekben, amikor nem közlik a nemzeti átültetési intézkedéseket vagy azok nem felelnek meg a közösségi jogszabályoknak, és nem kötelező erejű külön jogalkotási eszközökben (közlemények, iránymutatások) megállapított rögzített és nem tárgyalható határidők szerint alkalmazza az EK-Szerződés 226. cikkében foglalt eljárás különböző szakaszait, a bíróságok 228. cikk szerinti lehető leghamarabbi kiszabása érdekében;

2006. május 16., kedd

25. felkéri a Bizottságot, hogy nyújtsa be a legeredménytelenebbül alkalmazott irányelvek listáját, és fejtsse ki, hogy szerinte milyen indokok rejlenek e mögött; emlékeztet arra, hogy a Bíróság joggyakorlata és az EK-Szerződés 10. cikke szerint a tagállamok kötelesek létrehozni egy hatékony és arányos szankciókról rendelkező megfelelő rendszert, amely visszatartó erejű a közösségi előírások megsértéseivel szemben; úgy ítéli meg, hogy ha nem fogadnak el hatékony szankciós rendszert, megfelelő szigorral kell eljárni a Szerződés megsértése miatti eljárás keretében;

26. megállapítja, hogy a jelenlegi eljárások csak arra adnak jogot a polgároknak, hogy panasszal éljenek, és hogy a Bizottság a Szerződések őreként széles mérlegelési jogkörrel bír a panasz elfogadása és az eljárás elindítása terén; úgy ítéli meg, hogy sem a Szerződés, sem a Bíróság joggyakorlata nem tiltja, hogy külön jogalkotási aktusokkal többletjogokat ruházzanak a panaszosra, és ezért arra kéri a Bizottságot, hogy tegyen lépéseket ilyen eszközök elfogadására; meggyőződése, hogy ez a fontos és kizárólagos előjog az átláthatóság és elszámoltathatóság kötelezettségével jár a döntéshozatal indokai tekintetében, különösen az egyes panaszok el nem fogadására vonatkozó döntés esetén;

27. üdvözli az Európai Parlamentnek és az európai ombudsmannak címzett, „A panaszossal való kapcsolattartás a közösségi jog megsértése tekintetében” című bizottsági közleményt (COM (2002)0141);

28. sürgeti, hogy a Bizottság tartsa tiszteletben az említett közleményben megállapított elveket olyan értelemben, hogy valamennyi, a közösségi jog tényleges megsértéséről tájékoztató, a Bizottsághoz beérkező panaszt válogatás nélkül nyilvántartásba kell venni, ha az nem a közlemény mellékletének 3. pontjában említett kivételes helyzetekből adódik; megjegyzi, hogy az európai ombudsman az utóbbi időben panaszokat kapott a panaszok nyilvántartásba vételének elutasításáról és ezeket jelenleg is vizsgálja; kéri a Bizottságot, hogy a fent említett közleménynek megfelelően rendszeresen tegyen számára jelentést azokról az esetekről, amikor egy panaszt nem vesznek nyilvántartásba;

29. megállapítja, hogy a közleményben a panasz nyilvántartásba vétele és a felszólítás tényleges elküldése vagy az irattárba helyezésre vonatkozó határozat között előírt egyéves határidő túl hosszú; megállapítja továbbá, hogy még ezt a határidőt sem tartják be mindig, elfogadhatatlanul bizonytalan helyzetben hagyva így a panaszost; kéri tehát a Bizottságot, hogy a panasz felvételét követő rövid határidőn belül küldje el a felszólítást anélkül, hogy már „tárgyalásba” kezdene a tagállammal, és törekedjen arra, hogy rövid határidőn belül gondoskodjon az eljárás lefolytatásáról, valamint, hogy ettől eltérni csak kivételes esetekben lehessen;

30. sürgeti a Bizottság valamennyi szolgálatát, hogy folyamatosan és teljes körűen tájékoztassák a panaszosokat – és adott esetben az érintett európai parlamenti képviselőket is – a panaszok alakulásáról az egyes előre megállapított határidők lejártakor (felszólítás, indokolással ellátott vélemény, a Bíróság elé terjesztés), hogy határozataikat indokolják és arról részletesen tájékoztassák a panaszosokat a 2002. évi közleményben megállapított elvek szerint, ami lehetővé teszi a panaszos számára, hogy további észrevételeket tegyen (az ilyen tájékoztatásba bele kell foglalni az érintett tagállamok által benyújtott érveket is, különösen olyan esetekben, amelyekben a Bizottság a panasz kivizsgálásának elutasítását tervezi);

31. felszólítja a Bizottságot, hogy fogadjon el egyedi eljárást, amely lehetővé teszi, hogy a panaszos és az érintett európai parlamenti képviselő hozzáférjen a tagállamok dokumentációjához és a tagállammal folytatott levelezés lényegéhez;

32. felszólítja a Bizottságot, hogy bocsásson rendelkezésre olyan egyedi adatokat a belső eljárási útmutatójában megállapított határidők betartására vonatkozóan, amelyeket csak informális úton lehet beszerezni; újból hangsúlyozza, hogy a panasz nyilvántartásba vételének dátumától számítva határidőket kell megállapítani a panaszosnak küldendő válasz és a felszólítás megküldése tekintetében;

33. megállapítja, hogy elfogadásuktól számítva az EK-Szerződés 228. cikke szerinti eljárások csak három esetben vezettek a Bíróság által hozott ítélethez; üdvözli az EK-Szerződés 228. cikkének alkalmazásáról szóló bizottsági közleményt (SEC (2005)1658), amely egyértelművé teszi és továbbfejleszti a Bizottság arra vonatkozó politikáját, hogy a Bíróságot kényszerítő bíróság és általánosság kiszabására kéri fel azokban az esetekben, amikor a tagállam elmulasztja a Bíróság ítéletének teljesítését;

2006. május 16., kedd

34. felkéri a Bizottságot annak hivatalos megállapítására, hogy a 2005-ös közleményével összhangban valamennyi olyan ügyben, amelyben már megtörtént a felszólítás és a 228. cikk szerinti indokolással ellátott vélemény kiadása, illetve a 226. cikkben megállapított eljárás hatálya alá tartozó, jelenleg zajló ügyekben az új megközelítést alkalmazza (ha ezeket a Bíróság elé terjesztést megelőzően nem oldják meg);
35. emlékeztet arra, hogy a magánszemélyek által a Bizottsághoz, az európai ombudsmanhoz és az érintett parlamenti bizottságokhoz benyújtott panaszoknak arra kell ösztönözniük az európai intézményeket, hogy ellenőrizzék a közösségi jogszabályok nemzeti és európai szintű végrehajtásának módját;
36. ismét hangot ad azon meggyőződésének, hogy a Bizottság, a Tanács, az európai ombudsman és az érintett parlamenti bizottságok közötti szoros együttműködés és a nyomon követési rendelkezések alapvető fontosságúak annak biztosítására, hogy minden olyan esetben eredményes beavatkozásra kerüljön sor, amikor a petíció benyújtója indokolhatóan tesz panaszt a közösségi jog megsértése miatt;
37. ragaszkodik ahhoz, hogy jövőbeli éves jelentéseiben a Bizottság szerepeltessen olyan adatokat, amelyek pontosan bemutatják azt a fontos és kiemelkedő szerepet, amelyet a petíciók játszanak a közösségi jog alkalmazásának nyomon követése során, és megismétli azt a 2004. március 9-i állásfoglalásában ⁽¹⁾ foglalt kérést, amely egy kizárólag a petíciókkal foglalkozó fejezet beiktatására irányul;
38. szükségesnek tekinti, hogy a panaszosoknak a panaszosokkal való kapcsolattartásról szóló 2002-es bizottsági közleményben foglalt jogaihoz hasonlóan a petíciók benyújtóinak jogait is meghatározzák; úgy ítéli meg, hogy a panaszok, és a petíciók párhuzamos kezeléséhez kapcsolódó eljárási kérdéseket tisztázni kell, valamint hogy az érintett szolgálatok közötti együttműködést tovább kell javítani, hogy a Petíciós Bizottság biztosítani tudja, hogy a petíciók benyújtóinak jogait tiszteletben tartsák;
39. tapasztalatai alapján megállapítja, hogy a Parlamenthez petíciókat benyújtóknak nehéz érvényesíteniük a nemzeti bíróságok előtt a közösségi jogból származó jogait, és kártérítésben kell részesülniük a közösségi jog tagállamok általi megsértése miatt elszenvedett veszteségekért és károkért;
40. sajnálja, hogy a Bizottság nem volt hajlandó megvizsgálni a közösségi jog olyan múltbeli és azóta már jóvátett állítólagos megsértéseit, mint az „Equitable Life” biztosítótársasággal és a „Lloyds of London” biztosítási piaccal kapcsolatos petíciókban említettek; sürgeti a Bizottságot, hogy vizsgálja meg azokat az eseteket, amikor az állítólagos megsértések súlyos károkat okozhattak magánszemélyeknek, mivel az ilyen vizsgálatok eredménye rengeteget segítené a polgároknak abban, hogy kártérítésben részesüljenek a megfelelő jogi csatornákon keresztül;
41. úgy véli, hogy intézményközi szinten meg kell vizsgálni az eljárások javításának lehetőségeit annak érdekében, hogy az európai polgárok számára hatékonyabb nem bírósági jogorvoslati eszközöket biztosítsanak a Szerződésben foglalt petíciós jog mellett; javasolja ezért, hogy az Európai Parlamenten belül hozzanak létre egy SOLVIT-hoz hasonló szervezeti egységet, amelynek az lenne a szerepe, hogy a képviselők munkáját jogi természetű esettanulmányokkal segítse;
42. felszólít a nemzeti parlamentek és az Európai Parlament, illetve érintett parlamenti képviselők közötti fokozottabb együttműködésre az európai ügyek eredményes nemzeti szintű vizsgálatának elősegítése és javítása céljából; úgy ítéli meg, hogy a nemzeti parlamenteknek fontos szerepet kell játszaniuk a közösségi jog alkalmazásának nyomon követésében, ily módon segítve az Unió demokratikus legitimitásának megerősítését és annak polgárokhoz való közelítését;
43. sürgeti a Bizottságot, hogy küldje meg a közösségi jog alkalmazásának nyomon követéséről szóló éves jelentéseit a nemzeti parlamenteknek, hogy azok jobban ellenőrizhessék a nemzeti hatóságok általi alkalmazást;
44. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást a Tanácsnak, a Bizottságnak, a Bíróságnak, az európai ombudsmannek és a tagállamok parlamentjeinek.

⁽¹⁾ HL C 102. E, 2004.4.28., 512. o.